

ja fa molt temps que exerceixen i si tenen prou clientela. L'aprenent d'obstètric, no pot veure cada dia casos patològics, o tan sols algun, perquè no n'hi ha a la clínica; no pot fer altra cosa que senzilles exploracions externes i molt poques internes, no es pot fer càrrec de la veritable situació de les coses, ni de les dificultats, ni dels temps operatoris, ni del progrés de l'operació, perquè tot passa en la foscor de la filera pelvigenital de la dona. Podrà fer exercicis en el maniquí, i per cert que se n'han de fer molts (en el maniquí amb fetus natural); però tot això no supleix totes les grans dificultats; no es troba allí un *uterus* en contracció que impedeix actuar còmodament; no hi ha l'hemorràgia que reclama la serenitat més completa; no se senten els moviments respiratoris del *foetus* que pateix i que amb gran expressió ens fa sentir, si no per l'oït, per les mans: "no et torbis, no dubtis, treballa bé, no em deixis ofegar, no et facis responsable de la meua mort, no em produeixis una fractura, o una paràlisi, o una hemorràgia menín-gia, etc.". La responsabilitat és gran, les dificultats ho són també, i la tècnica es fa insuperable a qui no la pot assolir per manca de l'hàbit i de seguretat del que està fent.

És, per tant, irrisori que es parli de cursos o cursets, dedicats a *fer especialistes* en parts. És evident que cal una preparació per arribar a ésser capaç d'exercir l'obstetrícia en qualitat d'especialista; però això dels cursos i cursets, tot i tenint la seva utilitat, que no nego, no pot servir per a especialitzar, i tot el més "*per a preparar metges rurals*".

Si he fet les anteriors consideracions, no és perquè trobi inoportú que hi hagi qui faci els tals cursets; totes les clíniques i policlíniques obstètriques haurien d'ésser utilitzades per a favorir l'ensenyament de l'obstetrícia pràctica, i no cal dir que la primera, la que més obligada hi està és la de la Facultat de Medicina; però crec, també, que tota vegada que la tal pertany als alumnes de la Facultat (massa nombrosos per cert), no es pot disminuir la pràctica que aquests puguin fer durant el curs oficial, per afavorir els metges que acudeixen a cursets especials. Em semblaria més convenient i oportú, que a les clíniques de la Facultat s'aprofités el material que es presenta durant els estius. Però durant tot l'any hi ha la clínica de la maternitat, la policlínica municipal, i

altres policlíniques, el qual material s'hauria d'aprofitar per l'ensenyament clínic. Sens dubte, quan el mestre és bo, són més favorables per aquests ensenyaments les policlíniques, ja que els parts a domicili, sobretot de les pobres, exigeixen moltes improvisacions i desperten més l'esperit clínic de l'alumne. Podria creure's que el que dic aquí és una invitació per l'assistència a la meua policlínica; però per molt que en aquest sentit fos el meu desig, em trobaria amb dificultats per part del reglament, les quals jo no puc esvair.

En el meu pròxim article exposaré el meu criteri vers l'aprenentatge de l'Obstetrícia com especialitat. Mentrestant, tinc que fer una protesta contra el projecte que sembla que hi ha, de fer ensenyament oficial pels candidats a especialistes. Ja vaig parlar de la conveniència de limitar els metges de les ciutats, com sembla que es fa als Estats Units. Tindria d'ésser el Sindicat de metges el que autoritzés l'exercici a nous metges, quan els candidats demostressin competència suficient. El mateix s'hauria de fer pel que respecta als especialistes. Això de què per dir-se especialista n'hi hagi prou en fer-se fer targes, és un fet escandalós. Però un estudi oficial de les especialitats tampoc es pot admetre de cap manera i ens hi tenim d'oposar enèrgicament. Un règim veritablement liberal, ni pot oposar-se a l'ensenyament per professors lliures, ni pot obligar a què els que estudien es sotmetin a règims d'estudis determinats. En canvi està obligat a vetllar perquè no s'enganyi ni exploti als ciutadans; i això es tindria de fer per mitjà de les corporacions medicals, i com he dit, en primer lloc, del Sindicat.

Cadascú ha de poder estudiar l'especialitat a la nació o a la clínica o clíniques que siguin del seu gust; l'única cosa que se l'ha d'obligar, és demostrar suficiència com especialista, abans de permetre-se-li emprar aquest títol. Però a Espanya, el país més mal governat del món (així ha d'ésser pel fet de les sangoneres, o burocràcia que fa més de dos segles que el manegen) tot es redueix a treure títols i a pagar paper segellat. Hi ha títol de batxiller (encara que l'ésser batxiller no doni dret a exercir res), títol de llicenciat, títol de doctor (l'any emprat per a assolir aquest grau ha estat el més perdut de la meua vida), títol de catedràtic... i ara es parla del títol d'especialista; el més absurd de tots. Menys títols i més clínics, fóra més pràctic.